

Arrest

nr. 112 831 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LETEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Forshakhel in het district Kot van de provincie Nangarhar. U ging naar school in het dorp Laghorjo. Op een dag werd uw leerkracht vervangen door een andere leerkracht van de school, H. {...} genaamd, die het vak religie gaf. U raakte geïnteresseerd in zijn lessen. Hij stelde u voor om op zijn landbouwgrond te komen werken waarbij hij u intussen lessen zou geven over religie en de jihad in Afghanistan. U vertelde uw vader dat u kon werken op de landbouwgronden van H. {...} waarop hij akkoord ging. Na enkele dagen kwam een commandant van de taliban, Z. {...} genaamd, naar jullie. Hij kon u overtuigen om naar een opleidingskamp van de taliban in Laghman te gaan. U zei tegen uw ouders dat u naar uw oom ging. U heeft 19 dagen in dat kamp verbleven waar ze u films toonden van mishandelingen door de buitenlandse troepen in Afghanistan. Na 19 dagen vroeg u toestemming

om naar huis te gaan. Die u vervolgens kreeg. U vertelde thuis dat u al die tijd in een opleidingskamp van de taliban had verbleven. Uw vader verbood u om terug naar dat kamp te gaan. U ging terug naar school waar H. {..} u opnieuw vroeg om naar het huis van Z. {..} te gaan. U zei dat uw vader dit verbood waarop hij u en uw familie bedreigde. U bent dan naar het huis van Z. {..} gegaan waar hij u zei terug te gaan naar het kamp in Laghman, wat u vervolgens ook deed. Enkele dagen later kwam uw vader naar dat kamp en zei de commandant dat uw moeder ziek was geworden en vroeg om u naar huis te laten gaan. Opnieuw kreeg u toestemming van de commandant om het kamp te verlaten. Uw vader liet u vervolgens onderduiken bij een vriend in het dorp Ghondai in het district Kot. Vervolgens bracht hij u naar een vriend van hem in Jalalabad waar u een zevental dagen verbleef. Daarna vertrok u uit Afghanistan. Op 29 juli 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een geboortecertificaat, 2 dreigbrieven van detaliban, een brief van de autoriteiten en foto's neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo blijken uw verklaringen over de wijze waarop u de eerste keer naar het talibankamp trok tegenstrijdig. U beweerde in de Vragenlijst van de Commissaris-generaal die voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld immers dat u door door imam Z. {..} en H. {..} werd meegenomen naar Laghman (vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal stelde u echter dat u op eigen houtje naar Laghman trok (CGVS, p. 8 en 9).

Verder is het uiterst opmerkelijk dat u aangeeft nooit tegen uw vader te hebben gezegd dat H. {..} u lessen over de jihad gaf wanneer u op zijn landbouwgrond ging werken (CGVS, p.9 en 10). U gaf immers aan dat u bij aanvang negatief stond ten opzichte van de taliban omdat ze onschuldige mensen vermoordden die geen buitenlandse troepen waren maar lokale mensen die gewoon werkten (CGVS, p.7). U zou hierover zelfs een discussie hebben gehad (CGVS, p.7). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u zelfs na deze discussie uw ouders niet op de hoogte bracht. Wanneer hiernaar tijdens het gehoor wordt geïnformeerd, beweert u dat Z. {..} zou hebben gezegd dit te verzwijgen voor uw vader (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u Z. {..} pas voor het eerst gezien heeft nadat u al enkele keren naar de grond van H. {..} was gegaan en reeds had vastgesteld dat hij geen problemen had met de aanslagen van de taliban (CGVS, p. 7). Evenzeer merkwaardig is de vaststelling dat u H. {..} en Z. {..} niet vermeed aangezien u tegen de aanslagen van de taliban was en wist dat H. {..} dergelijke aanslagen goedkeurde (CGVS, p.7). Uw verklaring dat u toen nog jong was en niet helder kon nadenken over dergelijke zaken overtuigt niet gezien de eerder gemaakte opmerkingen inzake uw leeftijd.

Voorts zijn uw verklaringen over de dagen nadat u naar huis terugkeerde na uw eerste verblijf in het trainingskamp van de taliban evenmin aannemelijk. Zo is het verbazingwekkend dat uw vader opeens van u te horen krijgt dat u 19 dagen in een opleidingskamp van de taliban heeft doorgebracht maar dat hij niets onderneemt om deze situatie op te lossen of te anticiperen op toekomstige problemen. Hij zou alleen boos geweest zijn omdat u was weggeweest zonder zijn toestemming en voor de rest de hele affaire niet al te serieus hebben genomen (CGVS, p. 11). Dergelijke reactie van uw vader is weinig waarschijnlijk. Dat u uiteindelijk gewoon opnieuw naar school gaat, waar H. {..}lesgeeft, is evenmin aannemelijk. Daar zou u dan door H. {..} onder dreigementen opnieuw naar het huis van imam Z. {..} zijn gestuurd en door Z. {..}dan gedwongen zijn terug naar Laghman te gaan (CGVS, p. 10 en 11). Dat u daarenboven zelfs dat feit – namelijk dat u gedwongen werd door H. {..} en Z. {..} om terug naar dat talibankamp te gaan – verzwijgt voor uw ouders haalt de geloofwaardigheid van uw relaas nog

verder onderuit. Temeer daar uw verklaring hiervoor, met name dat u uw familie niet ongerust wilde maken, geenszins weet te overtuigen (CGVS, p. 11 en 12). U gaf wat dit betreft immers zelf aan dat ook zij het risico liepen door de taliban te worden gevisieerd. U stelde immers dat de taliban de mogelijkheid had om uw familie mee te nemen indien u niet op hun eis zou ingaan (CGVS, p.11).

Ook het verdere door u geschetste verloop van de gebeurtenissen komt weinig geloofwaardig over. Zo is het vreemd dat u onder dwang naar Z. {...} werd gestuurd door H. {...}, dat Z. {...} u vervolgens dwong om terug naar dat kamp te gaan maar dat hij u uiteindelijk gewoon alleen weer liet vertrekken, vertrouwend op uw woord dat u naar het kamp zou gaan (CGVS, p. 13). Ter verklaring geeft u aan dat, indien zij iemand met u mee zouden laten gaan en u de autoriteiten zou inlichten, die man vervolgens opgepakt zou kunnen worden. Een dergelijke verklaring weet geenszins te overtuigen. Logischerwijze kon u immers op veel eenvoudiger wijze de autoriteiten contacteren om hen in te lichten over de plaats waar de talibanbasis was gevestigd indien er geen begeleiding was. Ook rijzen er ernstige twijfels bij de wijze waarop uw vader u wist vrij te krijgen. Zo zou hij gezegd hebben dat uw moeder ziek was waarna de commandant u meteen liet gaan op voorwaarde dat u zou terugkomen (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt waarom de commandant van dat kamp u zomaar laat gaan hoewel u eerder door H. {...} en Z. {...} gedwongen werd om naar het kamp te komen, en de commandant dan ook zou kunnen bedenken dat u niet meer zou terugkomen en zelfs de autoriteiten de plaats van het kamp zou kunnen vertellen, kan u louter ter verklaring opwerpen dat het Z.{...} was die u had gedwongen en dat de commandant hiervan niet op de hoogte was (CGVS, p. 12).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en geboortecertificaat hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet worden betwist. De dreigbrieven en de brief van de autoriteiten kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Dergelijke documenten hebben slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Met betrekking tot de foto's verklaart u dat deze genomen werden wanneer u de eerste keer op weg was naar het talibankamp (CGVS, p. 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat geenszins kan afgeleid worden waar en in welke omstandigheden deze genomen werden waardoor deze evenmin enige bewijswaarde kunnen worden toegeschreven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Kot van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaart tot en met het 8ste jaar naar school te zijn gegaan in Kot – tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Na uw middelbaar zou u dan het plan hebben opgevat journalistiek te gaan

studeren aan de universiteit (CGVS, p. 5). Verder blijkt uw familie enigszins bemiddeld te zijn. Zo heeft uw vader 7 of 8 jerib landbouwgrond en had hij tevens voldoende geld om uw reis van 9000 dollar te betalen (CGVS, p. 14). Verder blijkt u nauwe contacten te hebben in Jalalabad. Zo heeft uw vader een vriend – een eigenaar van een winkel – die in de stad woont en met wie u contact onderhoudt vanuit België (CGVS, p. 3). U heeft 6 of 7 dagen bij hem gewoond in Jalalabad waarna hij voor u uw reis uit Afghanistan regelde met een smokkelaar (CGVS, p. 3 en 4). Er kan dan ook worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang gelezen met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.1.1. Verzoeker herhaalt kort zijn asielmotieven en wijst erop geen bescherming te kunnen krijgen in het land van herkomst. Verzoeker meent dat een gegronde vrees voor vervolging volstaat en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij wacht tot de situatie escaleert. Hij wist tijdens zijn gehoor een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen aan de basis van zijn asielrelaas, wat trouwens blijkt uit het feit dat hem tijdens het gehoor werd gevraagd minder in detail te treden. Verzoeker vindt het trouwens treffend te moeten vaststellen dat verweerder er niet in slaagt de correcte schrijfwijze van plaatsnamen en schoolinstellingen te hanteren. Hetgeen in de bestreden beslissing is opgenomen aan plaatsnamen is trouwens onbestaande zoals blijkt uit de bijgevoegde mappen. Thans stellen dat zijn verklaringen tegenstrijdig of niet aannemelijk zijn, is niet ernstig volgens verzoeker. Verzoeker meent dat zijn asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn over het land van herkomst.

2.1.2. Verzoeker voert voorts een theoretisch betoog over de bewijslast en beklemtoont dat hij zijn asielrelaas tot in de kleinste details heeft weergegeven. Het is betreuenswaardig dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Bovendien kon zijn vluchtrelaas perfect getoetst worden aan de hand van concrete landinformatiegegevens. Zo had men: 1) op een gedetailleerd plan van het district Kot en Dawlat Shah de feitelijke gegevens/naamplaatsen, afstanden en dergelijke kunnen controleren op hun waarheid en 2) op grond van mensenrechtenrapporten en andere rapporten waarop verweerder een beroep doet kunnen vaststellen dat de wijze van rekrutering door de taliban, de plaats van opleidingskampen en dergelijke zoals geschetst door verzoeker volledig overeenkomt met de gekende gegevens. Ook het fotomateriaal waarop verzoeker te zien is met andere strijders en gerekruteerden vormt al een bewijs. Een ander gekend gegeven is dat de talibanstrijders jonge mannen rond de 16-18 jaar laten rekruteren op lokaal niveau door een commandant, stamleider, familie of madrassa. Het komt zelden voor dat iemand wordt gerekruteerd door een onbekende. Het merendeel opereert in of vlakbij zijn geboortestreek, net zoals verzoeker. Verder blijkt dat de taliban vooral in het zuiden en centrum van Afghanistan en in het oosten in het grensgebied met Pakistan opereert. De aanwezigheid van opleidingskampen met kindsoldaten “in het district Dawlat Shah, Nuristan, enzovoort” wordt voorts via diverse media en NGO's aangekaart, zoals in het Algemeen Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van juli 2012. Voorts betoogt verzoeker dat men niet automatisch mag veronderstellen dat documenten afkomstig uit Afghanistan vals zijn. Indien men dit beweert, moet een echtheidsonderzoek worden gedaan, wat verweerder evenwel nagelaten heeft. Dit alles doet vragen rijzen over de objectieve beoordeling door de commissaris-generaal.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om

het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Een verweer, zoals geuit in het eerste middel, waarmee verzoeker in wezen blijft steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn asielmotieven, het benadrukken dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en het verwijzen naar algemene feiten met betrekking tot het land van herkomst, vermag geen afbreuk te doen aan het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete elementen en argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

De Raad ziet voorts niet in hoe de vaststelling door verzoeker dat bepaalde plaatsnamen en schoolinstellingen op verkeerde wijze zouden neergeschreven zijn, afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waardoor het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt bevonden, en verzoeker verduidelijkt dit ook geenszins. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een fonetische notering van plaatsnamen en dergelijke niet inhoudt dat daardoor de plaatsnaam onduidelijk wordt. De Raad ziet hoegenaamd niet in wat verzoeker met zijn kritiek beoogt, alleszins kan deze kritiek geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, nu hij nalaat deze in concreto te betwisten, zodat verzoekers argument dat het niet opgaat te stellen dat zijn asielrelaas onaannemelijk is of tegenstrijdig, niet kan worden aangenomen.

De loutere verwijzing door verzoeker naar rapporten en andere berichtgeving van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch dat in zijnen hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Het is niet omdat verzoekers relaas niet in strijd zou zijn met algemeen bekende feiten, dat dit inhoudt dat de persoonlijke vervolgingsfeiten waarvan verzoeker gewag maakt, ook geloofwaardig zijn. Verzoekers verklaringen dienaangaande moeten ook aannemelijk zijn. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoeker laat na deze motieven met concrete argumenten te betwisten.

Waar verzoeker nog meent dat het fotomateriaal waarop hij staat afgebeeld met andere strijders en gerekruteerden het bewijs vormt van zijn verklaringen, wijst de Raad er vooreerst op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte stukken slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het

asielrelaas van verzoeker behept met tal van onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Bovendien dient gesteld dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De dreigbrief en de oproepingsbrief die verzoeker voorts voegt aan zijn verzoekschrift, naast de vaststelling dat zij niet voorzien zijn van een van een voor eensluidende verklaarde vertaling en de Raad wijst op artikel 8 PR RvV, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag daar verzoeker nagelaten heeft geloofwaardige verklaringen af te leggen.

De kritiek van verzoeker dat – wanneer beweerd wordt dat een stuk vals is – de commissaris-generaal een echtheidsonderzoek had moeten voeren, kan niet worden bijgetreden. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De vaststelling dat er vele valse Afghaanse documenten in omloop zijn doet terecht besluiten dat Afghaanse documenten een relatieve bewijswaarde hebben bij het ondersteunen van het asielrelaas. Bovendien, wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan de Raad aan neergelegde stukken iedere bewijskracht ontzeggen. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

2.5. Verzoeker legt ter terechtzitting nog een stuk neer van ISAF waarvan hij verklaart dat dit het bewijs is dat de door hem vermelde commandant werkelijk bestaat. Daargelaten de vaststelling dat aan stukken slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is, ziet de Raad voorts geenszins in hoe dit stuk een ander licht kan werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing, nu in de bestreden beslissing geen enkel motief is opgenomen waaruit blijkt dat getwijfeld wordt aan het bestaan van deze commandant.

2.6. Waar verzoeker nog gratis opmerkt dat de commissaris-generaal niet objectief zou zijn geweest in zijn beoordeling, wijst de Raad er op dat het feit dat de gedane vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier in verzoekers nadeel spelen geen aanwijzing is van bevooroordeeldheid. Bovendien heeft de ambtenaar van het Commissariaat-generaal geen enkel belang bij de aard van de beslissing die hij neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze aangestelde in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. Verzoeker meent dat er voor hem geen intern vluchtalternatief in Afghanistan bestaat, hij wordt immers gezocht door de taliban en de taliban is actief over het gehele grondgebied. Verder bevestigt verweerder dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is. Ten onrechte wordt evenwel gesteld dat het geweld in het district Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. Als getuige hiervan de dagelijkse berichten over moordaanslagen en aanslagen in het algemeen door talibanstrijders. Bovendien behoort verzoeker tot een bijzondere categorie van verraders en kan hij niet als gewone Afghaanse burger worden gekwalificeerd. Verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

2.9. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker over een reëel binnenlands vluchtalternatief

beschikt in Jalalabad. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze oppert dat een vluchtalternatief binnen Afghanistan voor hem uitgesloten is gezien de alomtegenwoordigheid van de taliban en het feit dat hij geen gewoon burger is, maar als verrader beschouwd wordt, herhaalt de Raad dat aan zijn beweerde profiel en de problemen die hij hierdoor met de taliban zou hebben gekend geen enkel geloof wordt gehecht. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering overal in Afghanistan door de taliban te worden gezocht en vervolgd.

Dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig wordt bevonden, verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van voornoemde bepaling van de Vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van diezelfde wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er thans in Afghanistan in het algemeen geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat het district Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar het district Kot van de provincie Nangarhar en dat hij zich hier kan onttrekken aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in het district Kot.

De Raad leest in de door verwerende partij gebruikte informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Jalalabad in het bijzonder (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013, administratief dossier, landeninformatie, stuk 21) dat de analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct is. De Raad leest immers in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan en dat criminaliteit er het grootste probleem is. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. Nog volgens dezelfde informatie is de veiligheid in de stad er significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad doch het merendeel ervan wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Overigens zijn er redelijk wat (pogingen tot) zelfmoordaanslagen over de hele provincie, vele zelfmoordenaars werden echter uitgeschakeld of zagen hun bommenvest vroegtijdig ontploffen. Voorts gebeuren er incidenten gelinkt aan het conflict op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt overigens iedere ochtend vrijgemaakt van IED's. Als er willekeurige victim-operated IED's ontploffen, dan is dat enkel 's ochtends vroeg, alvorens de weg is gecleared (SRB, p. 22-24). De Raad stelt vast dat uit deze SRB blijkt dat hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, anderzijds evenzeer blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district en dat de situatie in het district Jalalabad

relatief rustig is en niet alleen het aantal aanslagen maar ook het aantal burgerslachtoffers er relatief laag is.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie, de verwijzing naar de algemene situatie in Jalalabad en het neerleggen van een aantal persberichten in dit verband brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die specifiek betrekking heeft op Jalalabad niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Nu duidelijk blijkt dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft in Jalalabad, is zijn verwijzing naar de veiligheidssituatie in het district Kot niet dienstig. Ook met het voor het overige theoretische betoog aangaande de subsidiaire beschermingsstatus slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER